

Gewapend met deegrol of laptop: de Mommy Wars

‘VROUWE stop met elkaar

De epische strijd over wie de beste moeder is, woedt al langer. Cupcakemama's tegen carrièremoeders. Natuurlijke bevalling tegen rugprik. Borst tegen fles. Maar hoe ernstig nemen vrouwen die Mommy Wars? We vroegen aan vier moeders die duidelijke keuzes maakten of zij die media-genieke oorlog herkennen, en hoe ze daarmee omgaan. 'Elke vrouw moet voor zichzelf uitmaken hoe ze het doet, maar ik vind...'

tekst Cathérine Ongenae
foto's Annelie Vandendael

N, de les te spellen'

Eind maart. Een paar dagen na de geboorte van mijn dochter zag ik in de marge van mijn hormonaal gestuurde blikveld woedende berichten passeren op Facebook. Minister van Werk Monica De Coninck was de kop van Jut

omdat ze het had gedurfd vrouwen aan te sporen om voltijds aan de slag te blijven, ook eens ze moeder zijn. Een paar maanden lag Yahoos nieuwe CEO Marissa Mayer onder vuur. Ze was zeven maanden zwanger en liet weten dat ze na twee weken zwangerschapsverlof alweer aan de slag wilde. De pagina's van de mamabloggers ontploften zowat van verontwaardiging.

Rond dezelfde periode gonsden de Britse kranten van de reacties van woedende *yummy mummies* die zwaar beledigd waren door de uitspraken van Cherie Blair. Zij had in een speech gezegd dat vrouwen die een goed verdienende echtgenoot zochten zodat ze zelf thuis konden blijven om voor de kinderen te zorgen, het slechte voorbeeld gaven. Het onderwerp werd bij ons opgepikt, en aan relatiedeskundige Rika Ponnet vroeg de krant *Het Nieuwsblad* meer tekst en uitleg. Cupcakemama's, zei Ponnet, zo worden ze hier genoemd, die vrouwen die liever niet werken. Boem. De toorn van zowat alle vrouwen die niet voltijds werken en wel eens een muffin bakken daalde op haar neer. En op Monica De Coninck, alweer.

Met mijn kind op schoot scande ik de berichten. Waar had iedereen het toch over? Van waar kwam die animositeit? Sinds wanneer was er iets mis met werken? Of met cupcakes bakken?

Het boek *The Mommy Myth* bracht antwoorden. In dit Amerikaanse werk uit 2005 schetsen de auteurs, twee vrouwelijke academici, de context van het neologisme *momism*. Het moederschap als ideologie. Meteen begreep ik waarom veel van mijn medemoeders in plaats van solidair te zijn het

sinds mijn zwangerschap niet hadden kunnen laten me de les te spellen over eender welke keuze die ik maakte. Rugprik? Ha nee, een echte vrouw bevalt natuurlijk. Flesvoeding? Ha nee, een goede moeder geeft de borst. Blijven werken? Een moeder die haar kind niet zelf kan ophalen aan crèche of school, was er beter niet aan begonnen. Echt gehoord, ik verzin dit niet.

In Amerika woeden al een paar decennia de Mommy Wars, of Moederoorlogen, een epische strijd over wie de beste moeder is. In de ene hoek van de ring staat gewapend met blog en deegrol de koekjesbakkende, altruïstische huismoeder. In het andere kamp, gewapend met laptop, Blackberry en strak in het grijze mantelpak, de egoïstische carrièremoeder. De een staat lager op de sociale ladder omdat ze geen betaalde arbeid verricht, maar scoort moreel gezien meer punten omdat ze zich tenminste niet schuldig hoeft te voelen tegenover haar kinderen. De ander is dan wel productief, maar ook overwerkt, afwezig, egocentrisch en bijgevolg een slechte moeder.

Bij ons heeft het fenomeen niet echt een naam, maar het is er wel. Ook hier zijn de morele oordelen die vrouwen over elkaar vellen niet van de lucht. Voor de prijs van de beste gaan moeders met elkaar over alles in de clinch. En hoewel de tweespalt huismoeder-carrièremoeder bij ons minder prangend is, omdat we hier betaalbare kinderopvang hebben, geeft de heisa die het woord cupcakemama's veroorzaakt vooral aan dat op dat gebied van alles aan het bewegen is. Feministen eisen niet alleen het recht op werk en gelijk loon, maar ook het recht om te mogen zorgen. En de discussies over wie er is voor de kinderen zijn even bitsig als die over natuurlijk bevallen, katoenen luiers en borstvoeding.

Waarom doen vrouwen dat? We vroegen het de experts, vier door de wol geleverde moeders die persoonlijke keuzes maakten en zich niets – of toch weinig – aantrekken van de morele oordelen.

,

De supermama's zijn het grote gevaar, de topvrouwen die doen alsof de combinatie werk-gezin een fluitje van een cent is

Ilse Van Acker (28)

Personal development coach en zaakvoerder van

Coach no Couch
Mama van dochter Lewis (5 weken)

Ik ben zelfstandige, en ik werk nu alweer een dag per week, op mijn ritme. Ik heb een fantastische kraamverzorgster die voor ons kookt. Ik heb vier weken de borst gegeven, maar toen ik het afkolfapparaat zag, wist ik dat dat niets voor mij was. Een week geleden ben ik voor de eerste keer zonder mijn baby op stap gegaan. Voor sommige mensen is dat te vroeg, maar ik had dat nodig. Het enige babyboek dat ik heb gelezen is *Help, ik heb mijn vrouw zwanger gemaakt* van Kluun, en dat is bedoeld voor mannen. Op de eerste pagina stond er: 'Niet panikeren, je hebt je eigen vrouw zwanger gemaakt, geen andere. Niets aan de hand.'

"Ik ben heel ontspannen zwanger geweest door me net niet druk te maken in bevallen en voeden. Ik sta achter mijn keuzes, al is er altijd dat ambivalente gevoel, natuurlijk. Had ik toch niet beter dat andere gedaan? Volgens mij is dat de bron van de Mommy Wars. Vrouwen zijn best solidair, maar ook onzeker, dus gaan ze hun keuzes motiveren voor zichzelf. In de Mommy Wars wordt dat erg bitsig. Daar is de huismoeder zagezegd altruïstisch, en de carrièrevrouw egoïstisch. Terwijl elke keuze van zo veel factoren afhangt. De aard van je werk, je eigen karakter en het karakter en de gezondheid van je kind, de sociale perceptie van collega's en oversten... Iedere vrouw moet voor zichzelf aanvoelen wat werkt voor haar.

"Zelfontplooiing is een belangrijke menselijke behoefte. Ik geloof dat je een gelukkig kind krijgt als je als moeder zelf ook gelukkig bent. Veel hangt daarbij af van de invloed van je omgeving. Mijn moeder is een vrijgevochten vrouw, die me altijd heeft aangespoord om de keuzes te maken waar ik mij goed bij voelde. Wat ik ook doe, ze steunt me. Oordelen over een ander noemt ze tijdverlies, en ik volg haar daar wel in. Je eigen leven leiden zoals je het wilt, is al moeilijk genoeg.

"Het grote gevaar voor vrouwen zijn de rolmodellen die niet helemaal eerlijk zijn over hun leven. De supermama's, de topvrouwen die doen alsof de combinatie werk-gezin een fluitje van een cent is. Maar *superwoman* zijn, op lange termijn vreet

dat aan je. In mijn coachingssessies begeleid ik heel wat vrouwen die net daarmee worstelen. Die voortdurend hun gezin tegen hun werk afwegen. Ik probeer hen mee te geven om de twee gescheiden te houden en te genieten van het moment in plaats van te piekeren. Werk, ga naar huis en laat je werk aan

de deur staan. Zet die gsm af, laat de computer uit en neem daar de tijd om 100 procent mama te zijn.

"We moeten daar niet flauw over doen. Elke fulltime werkende vrouw heeft halftijdse krachten rond zich nodig om het te doen lukken. Een basis om op terug te vallen, mensen die je helpen omdat ze dat graag doen en niet op je schuldgevoel spelen omdat je alweer aan het werk bent. Maar uiteindelijk moeten vrouwen vooral leren aanvaarden dat het niet altijd zal lukken. Het ene moment heb je alles in de hand en voel je je top. Het volgende moment breekt er een schakel in je organisatie, valt alles in duigen en sta je te huilen. Ik ook, hoor. Dat is de realiteit, dus relatieveer die dingen. Leer ermee lachen. Het is het einde van de wereld niet. Dat perfectionisme is niet vol te houden. Als je de verwachtingen een stukje lager kunt leggen, wordt het vanzelf een stuk gemakkelijker. "Het eerste deel van mijn loopbaan werkte ik in de bijzondere jeugdzorg en begeleidde ik probleemgezinnen. Hun problemen zijn zwaarder dan onze luxekeuzes. Daar is kiezen echt verliezen. Gaan ze werken voor een laag loon, dan gaat dat voor het grootste deel naar de kinderopvang. En voor die paar euro's die resten, zien ze hun kinderen veel minder.

"Onderzoek heeft aangetoond dat van vrouwen met een goed verdienende man gemakkelijk wordt aanvaard dat ze minder of niet werken. Maar over een werkloze huismoeder in een arm gezin wordt al snel gezegd dat ze de gemakkelijkste weg kiest. Men onderschat vaak de impact hiervan; bij die vrouwen weegt de vraag of ze het wel goed doen soms nog zwaarder.

"Sociale perceptie speelt een grote rol. Ik heb veel gezinnen gekend die het heel erg moeilijk hebben. Maar dat staat los van de warmte en de liefde die die moeder voelt voor haar kinderen. Dat is iets dat alle moeders gemeen hebben." ☺